உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௨.] 1913-௵ மே௴ [பகுதி ௫

சித்தாந்தபரிபாஷை

என்னும்

தருக்கசோபானம்.

பக்கம்—The subject of the conclusion - ஐயுற்றுத்துணியும் பொருளுக்கிடம். அஃதெங்ஙனம்? புகையுடைமையாகிய ஏதுவில் மலைபக்கம்.

சபக்கம்—The subject of the same side-துணிந்த பொருளுக்கிடம். அஃதெங்ஙனம்? அவ்வேதுவில் அடுக்களை.

விபக்கம்-The subject in opposition - துணிந்த பொருளில்லாவிடம். அஃதெங்ஙனம்? ஆண்டு மடு.

இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் பொருளுண்மையைச் சாதிக்கும், பின்னைய வொன்றும் அஃதில்லாமை யென்றற்கிடம்.

பரார்த்தானுமானம்—For the sake of other.

பிறர்பொருட்டுக்கருதல்.

தான் றெரிந்த வொன்றைப் பிறர் றெளியுமா றுரைக்கு மதுவே.

இவ்விரண்டு அனுமிதிகளும் லிங்கபராமரிசமே சாதனமாகலின் இதுவே யனுமான மெனப்படும். லிங்கமென்பது குறி, ஏது வென்கிறபடி, பராமரிசமாவது ஆராய்ச்சி அது முற்கூறியவாறு.

இவ்வனுமானம் கேவலான்வயானுமானம், கேவல வியதிரேகானுமான மென விருவகையாம். இவ்விரண்டும் பிரதிஞ்ஞை, எது, உதாரணம், உபநயம், நிகமனமென ஐந்து * உறுப்புக்களாற் பாகு படுத்தி யுரைக்கப்படும்.

பிரதிஞ்ஞை—The propositon—ஒன்றி லொருபொருளைக் காட்டிக் கூறுவது.

எது—The reason-அதனை நாட்டுதற்குச் சாதனமாயுள்ளது.

உதாரணம்—The instance—இந்தச் சாதன சாதன சாத்தியங்கள் பொருந்தியிருப்பதா யொத்துக் கொள்ளப்பட்டதை யெடுத்துரைப்பது.

உபநயம்—The application-அப்படிப்பட்ட பொருத்த பக்கத்திலிருத்தலை விளக்குவது.

நிகமனம்—The conclusion—முதலி னுட்டி யதனைத்திரப்படுத்தி முடிப்பது.

கேவலான்வயானுமானம்.

That which has reference to union alone.

பிரதிஞ்ஞை அல்லது மேற்கோள்.

இம்மலை தீயுடைத்து

எது.

புகை யுடைமையால்.

உதாரணம் அல்லது எடுத்துக்காட்டு.

யாதுயாது புகையுடைத்து அது அது தீயுடைத்து

அடுக்களை போல.

உபநயம் அல்லது ஏற்றல்.

இம்மலையும் புகையுடைத்து.

நிகமனம் அல்லது முடிவு.

ஆதலால் இம்மலையுந் தியுடைத்து.

---

* இவற்றுள் மூன்றே யமையுமென்பது பிறதேயத்துத்தார்க்கிகர் கொள்கை. பின்னிரண்டும் முந்திய மூன்றுள் குறிப்பாகத் தோன்றுதலால் அவற்றை விளக்கும் வாக்கியங்கள் எச்சமாயிருக்கின்றன. எச்சங்கள் தம் மெச்சங்களைக் கொண்டல்லது முடியாவாகலின் பின்னவை யிரண்டும் வேண்டுவனேயாம்.

கேவலவியதிரேகானுமானம்.

The which has refernce to separation alone.

பிரதிஞ்ஞை.

இம்மலை புகை யுடைத்தன்று.

ஏது.

தீயின்மையால்,

உதாரணம்.

எங்கெங்குத்தீயில்லை அங்கங்குப் புகை யில்லை மடுவினைப் போல.

உபநயம்.

இம்மலையுந்தீயுடைத்தன்று.

நிகமனம்

ஆகலா லிம்மலை புகை யுடைத் தன்று.

பூர்வானுமானம்—காட்சிவழிக்கருதல்.

பிரதிஞ்ஞை.

இவ்வுலகம் செய்வோனையுடைத்து.

ஏது.

செயப்படுபொருட்குச்செய்வோனை வேண்டுதலின்.

மணவழகு.

சிருட்டியில் மயக்க நிவாரணம்.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 4, பக்கம் 112:)

சிவனுக்கு சிருட்டிசுதந்தரமில்லை யென்றதற்குக் காரணம், அவனது இச்சாஞானக் கிரியைகள் மலத்தால் தகையப்பட்டிருத்தலினாலாம். கலையாதிகளால் மலஞ்சற்று நீங்கி அவனது இச்சாஞானக்கிரியைகள் நிகழுமென்பதுண்மையே. ஈசுரன் உபகரித்துள்ள உபகரணங்களை யுபயோகித்துப் பயனருந்தும் நிகழ்ச்சி

மாத்திரம் நிகழுமே யன்றி, தத்துவதாத்து விகங்களைச் சிருட்டிக்குஞ் சுதந்தர சக்தி நிகழாதென்க. காமக்குரோதாதிகளைப் ''பகை'' என்றதும் பிழைபாம். காமாதிகள் ஆகாயதத்துவத்தின் கூறு என்கையில், அவை ஈசுரசிருட்டியென்றே சொல்லப்படும். ஆகாயாதிதத்துவங்கள் எப்படி சிவனது உபகாரார்த்தமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டனவோ, அப்படியே காமாதிகளும், அவற்றின் எதிர்குணங்களாகிய நிராசையாதிகளும் சிவனது உபகாரத்தின் பொருட்டு ஈசுரனல் சிருட்டிக்கப்பட்ட குணங்களாயிருத்தல்வேண்டு மன்றி, வேறுயிருக்க நியாயமில்லை. உண்மை யிங்ஙனமாயின், காமாதிகளைப்பகை எனல், தெரிந்துரைக்குந் தெளிவுரையா மெனக்காண வில்லை. பகைசெய்து கெடுதிவிளைக்குங் கருவிகரணங்களை, பரமகருணாநிதி எனப்படும் ஈசுரன் சிருட்டித்து உதவுவாரா? அங்ஙனஞ் சிருட்டித்துத்தரில், அதனை உதவி என்னலாமா? எவ்வழியிலேனும் சம்சாரபந்தம் நீங்கி ஆன்மகோடிகள் கதியடையவேண்டும்! என்னும் இரக்கம் அபாரமாவுடைய பரங்கருணைத்தடங்கடலாய் விளங்கும் நம் பரமர், கெடுதி செய்வனவற்றை ஒருபோதும் உதவார் என்பதே திண்ணமென்க. தத்துவதாத்துவிகங்களும் அவற்றின் குணவியல்புகளும் உபகாரரூபங்களா மென்பதற்குச் சில பிரமாணங்கள் வருமாறு:

பௌஷ்கரம். ''கலாவித்யாஉங்வயௌபக்தௌ |
கர்த்துரேவோபகாரகௌ'' =

கலை-வித்தை என்னும் பெயர்களையுடைய பந்தங்கள், கர்த்தாவுக்கு(செய்பவனுக்கு-ஆன்மாவுக்கு)உபகாரத்தைச்செய்வனவாம்.

ஷை நியதி ''கர்மணோப்யுபகாரகௌ'' =

(நியதியாதிகள்) ஆன்மாவின் கர்மத்திற்கு உபகாரங்களாம்.

ஷை ''தஸ்மாத்நியதஸ்ஸக்து
பும்ஸாம்போக்யநியாமகம்'' =

ஆகையால், நியதியாதிதத்துவங்கள் புமான்களுக்குப் போக்கியத்தை நியமிக்கின்றன. என்பதாம். இங்ஙனமே மற்றெல்லாத் தத்துவங்களையும் உபகாரரூபங்களென்று திவ்வியாகமங்கள் துதியிடுகின்றன. இவ்வுண்மையினையே, ''இமையளவுமுபகாரமல்லால் வேறொன்றிற்கா நிர்க்குணக் கடலாய் நின்றவொன்றே!''

என நந்தாயுமானர் சாக்ஷிபகர்ந்து, பதியிலக்கணத்தைமிக அருமையாக விளக்கியுள்ளார். இத்தியாதிநியாயங்களால், ஈசுரனால் உதவப்பட்டுள்ள வஸ்துக்களுள் எதையேனும், இது "பகை" இது ஆகாது என்று சொல்லவுந் தள்ளவும் நமக்கு நியாயமில்லை; அதிகாரமுமில்லை யென்க.

இனி, வாய்திறந்தவர்களாலெல்லாம் ஓயாது நிந்திக்கப்படும் காமக்குரோதாதி அறுகுணங்களும் உபகாரரூபங்களேயாம் என்பதைக்காட்டுவாம். காமம் என்பது ஆசை, விருப்பம் எனப்பொருள்படும். ஓர் வஸ்துவினிடத்தில் ஆசையில்லாவிடில் அதைத் தேடும் முயற்சிமனிதனிடத்திலிராது. இராதாகவே, அவ்வஸ்து அவனுக்குக் கிடையா தொழியும். ஒழியவே, அவ்வஸ்து விளைவடையவேண்டிய பிரயோசனம் அவனுக்கு இல்லாமற்போம். உதாரணம்: பணத்தில் ஆசை அதாவது, விருப்பமும் எழாவிடில் அதைத்தேட முயற்சி மனிதனிடத்திலிராது. இராதொழியவே பணம் அவனுக்குக் கிட்டாமற்போம். போகவே, பணத்தாலடையவேண்டிய இக, பர, சாதகரூபமாயுள்ள தர்ம்மார்த்த காமமோக்ஷங்களாகிய சகல புருஷார்த்தபலன்களும் அவனுக்கில்லாதொழியும் அதனால், அவன் சென்மம் ஒன்றுககு முதவாதவிருதா சென்மமாய் முடிந்து விடும். இப்படியே, ஸ்திரீயினிடத்தில் ஒருவனுக்குக் காமம் (விருப்பம்) எழாவிடில், அவன் ஸ்திரீயி னுறவைத் தேடான். தேடானகவே, ஸ்திரீயினலடையவேண்டிய இன்பமும், இம்மை மறுமைகட்குரிய வாழ்க்கைத்துணை நலங்களாகும் உபகாரங்களும் அவனுக்கில்லாமற்போம். இங்ஙனமே ஏனைப்பொருள்களிடத்தில் வைக்கும் விருப்பங்களின் பயன்களையும் விசாரித்து, அவ்வப்பொருள்களிடத்தும் ஆசையில்லாக் கால், அவ்வவற்றாலடையக் கிடக்கும் உதவி, உபகாரங்களாகிய சகல பிரயோசனங்களையும் இழக்கவரும் உண்மையை யுணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறே, குரோதகுணத்தை விசாரிக்கையில், அதுவுமவசியமென்றே யேற்படும். என்னை? குரோதம் என்பது கோபம் அல்லது, வெறுப்பு எனப்பொருள்படும். கோபித்துத்திருத்த வேண்டிய விஷயங்களும் வெறுத்து விலக்கவேண்டிய விஷயங்களும் பல, நம் வாழ்க்கையில் அடிக்கடி நேரிடும் அநுபவத்தை ஒரு

வருமறுக்கார். அவ்வச்சமயங்களில் அவ்வவற்றைக் கோபித்துத் திருத்துதலும், வெறுத்துவிலக்குதலுஞ் செய்யாவிடத்து, அனேக காரியங்கட்கு இடரும் இடைஞ்சலும் நேரிடக்கூடுமுண்மை யாவரும் எளிதிலுணரக் கிடக்கும். இந்த நியாயங்களால், குரோத குணமும் உபகாரமாதல் இனிதுவிளங்கும். இப்படியே, உலோப, மோக, மத, மாச்சரிய குணங்களிடத்தும் விசாரித்து உண்மை காணல்வேண்டும். இங்ஙனம், சிருட்டியில் வந்துள்ள சகல தத்துவ, தாத்துவிகங்களையும் அவற்றின் குணவியல்புகளையும், அவற்றால் விளையும் பிரயோசனங்களையும் நுணுகி விசாரிக்குங்கால், எல்லாம் ஆன்மாக்களின் உதவியின்பொருட்டே உபகாரரூபங்களாயேற்பட்டிருக்கும் அருமை விளங்காமற் போகாது சிருட்டியில் இம்மியளவும் வீணானதும் விரோதமுமான ஏற்பாடு இல்லையென்பதே நிச்சயம்.

(இன்னும் வரும்.)

C. M. அரங்கசுவாமி நாய்கர்.

சிவஞானபோத முதனூல் விளக்கம்.

அத்தியாயம். I

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 4 பக்கம் 117:)

(Vide வாத ஆரதிகளுக்கு உபதேசித்தபடலம்) "புத்தகத்தெழுதிய சிவஞான மெய்ப்போதம்" அதாவது புத்தகத்தால் (மயிலிற கால்) எழுதிய சிவஞான மெய்ப்போதம் என்று அர்த்தமாகிறது.

புத்தகம் என்பது மயிலிறகு என்றதற்கு சித்தர் நூலில் காண்க:—

"எட்டுத்திப்பிலி ஈரஞ்சு சீரகம்
கட்டுணுங் தேனில் கலக்கியுண்ணவே
விட்டுப் போகும் விக்கலே விடாதேல்
சுட்டுப் போடு புத்தகம் தன்னையே"

ஈங்கு புத்தகம் என்பது மயிலிறகு என்று செவ்வனே விளங்குவதைப்பார்க்கலாம்.

ஆகையால் புத்தகம் or புஸ்தகம் என்றபதமே ஆரியத்தில் கிடையாது. ஆரியத்துக்கு எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட பிற்பாடு புத்தகம் என்னும் தமிழ்வார்த்தையை புஸ்தகம் என ஆரியத்தில் வழங்கலாயினர்.

ஆகையால், சிவபெருமான் பார்வதிதேவிக்கு உபதேசிக்கும் போது வைத்துக்கொண்டிருந்த சிவஞான போதமும்,

சனகாதி முனிவர்களுக்குக் கல்லாலின் கீழ் உபதேசிக்கும் போது வைத்துக்கொண்டிருந்த சிவஞான போதமும்,

நந்தியெம்பெருமானுக்கு உபதேசிக்கும்போது வைத்துக்கொண்டிருந்த சிவஞான போதமும்,

வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசிக்கும்போது வைத்துக்கொண்டிருந்த சிவஞான போதமும் ஒன்றே அது தமிழ்ச் சிவஞானபோதமே, வேறன்று.

சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களேயும் பார்க்குமிடத்து அவைகளில் ஏதுவும் திருட்டாந்தங்களும் தாரணியோர் தாமுணரும்படி அவ்வளவு வெளிப்படையாக இல்லே. என்பது திண்ணம். அப்படித் தாரணியோர் தாமுணரும்படி, வெளிப்படையாக, ஏது திருட்டாந்தங்களுடன் இருக்கின்றன என்றால், அம்மெய்கண்டாரே பொல்லாப்பிள்ளேயாரை அறிவிக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ளும் காரணம் சிறிதும் இல்லே. சூர்ணிக்கொத்தும் அவசியம் இன்று. ஆகையால், தாரணியோர் தாமுணரும்படி ஏது திருட்டாந்தங்களுடன் மெய்கண்டார் செய்தது வசனமும் பாக்களுமான பொழிப்புரையே தவிர சிவஞான போதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்கள் அல்ல என்பது திண்ணம். ஆனல்,

"மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
உயர் சிவஞானபோத முரைத்தோன்"

என்று கூறியிருக்கின்றரே எனக் கடாவுவார் சிலர். அது, ஒருவன் தான் தன் உபாத்தியாயரிடம் கற்ற "ஆத்திசூடியைத்" தன்மாணுக்கனுக்குத் திருப்பியுரைப்பது போலும்.

மெய்கண்டாரும் தாம் பரஞ்சோதி முனிவரிடம் தெரிந்து கொண்ட 12 சூத்திரங்களையும் தம்மானுக் கருக்கு உரைத்தார் என்பதே.

ஆகையால், ஸ்ரீகண்ட பரமசிவம் தமிழிலேயே நந்தியெம்பெருமானுக்குச் சிவஞானபோதத்தையருள், அவர் சனற்குமார தேவருக்கு அருள, அப்படியே வழி வழியாகப் பரஞ்சோதி முனிவருக்குக் கிடைக்க, அவர் மெய்கண்டாருக்கு அறிவுறுத்தார்.

ஆகையால், தமிழ்ச் சிவஞான போதப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் பரமசிவத்திடத்திருந்து வந்தனவைகளே என்று அறியவும்.

அத்தியாயம். II

ஐயவினுக்கள்.

(1) மேலே சொன்ன சிவஞானபோதம் என்னும் நூல் (அதாவது தென்முகக் கடவுள் சனகாதிகளுக்கு உரைத்தநூலும் ஸ்ரீகண்டபரம சிவம் நந்தியெம் பெருமானுக்கும, பார்வதி தேவிக்கும், வாதவூரடிகளுக்கும் உரைத்தநூலும்) வடமொழி யென்றும்.

(2) அவ்வடமொழி நூலைச் சிவபெருமான் ஆகமங்கள் கூறும் போது ரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப் படத்தில் கூறினுரென்றும்,

(3) தமிழில் உள்ள சிவஞானபோதம் அவ்வடமொழிச் சிவஞான போதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு நூலென்றும்.

(4) பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டாருக்கு அவ்வடமொழிச் சிவஞான போதத்தையே உபதேசித்தா ரென்றும்.

சிலர் கூறுகிற்பர். அவர் கொள்கைகளெல்லாம் வலியற்று எனப்பின் வரும் அத்தியாயங்களில் காட்டுதும்.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனுர்.

தமிழ்மொழியும், சிவநெறியும்.

திருவனந்தபுரம் புத்தன் சந்தையிலுள்ள சைவப்பிரகாச சபைக்கட்டிடத்தில் திருவாங்கூர் பென்ஷன் ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜ், திவான்பகதூர் மிஸ்டர் **A.** கோவிந்தப்பிள்ளையவர்கள் **B.A, B.L. F. M. U.** அக்கிராசனத்தின்கீழ் சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் கௌரவப் பிரசங்கியாகிய மறைத்திருவன், சுவாமி, விருதை சிவஞானயோகிகள் தமிழ் மொழியும் சிவநெறியும் என்ற விஷயமாய் ஒரு அரிய பிரசங்கமியற்றினர். அதன் சாரம் (தமிழ் மறை வரலாறு); ஆங்கில நூலாசிரியர் பெரும்பாலர் இந்து மகாச முத்திரத்தினுண் முழுகி யிருக்கும் பூமியில் (Submerged land) தான் முதற்கண் மக்கட்பகுப்பார் தோன்றிய தென்று, கூறுகின்றனர். அதற்கேற்ப மாக்கள் முதற்கண் ஒலிக்கக்கூடிய இயல் ஒலிகளே தமிழ் மொழியிலிருக்கின்றன. முன்னர் வடக்கில் குமரியாற்றுக்கும் தெற்கெல்லையாகிய பஃறுளியாற்றுக்கும் இடையே கீழ்மேல் நீண்டுகிடந்த 7000 மைல் பரப்புள்ள நிலம் தமிழகம் எ ன்னப்பட்டிருந்தது. அதில் தென்பகுதியில் தென்மதுரையிருந்தது. அதில் தலைச்சங்கம் கி. மு. 9990-முதல் 5550-வரையும், இடைச்சங்கம் கி. மு. 5550-முதல் 1850-வரையும். கடைச் சங்கம் கி. மு. 1850-முதல் கி-பி 10-வரையும் இருந்ததாய்க் குறிக்கப்படுகின்றன. கி-பி 90 வரை இருந்ததாய்க் குறிப்பாரு முளர்.

மக்கள் தோன்றிய காலமுதற்றோன்றி வளர்ந்து நிலைபெற்றிருந்த தமிழ் மிகச்சிறந்தேற்றமடைந்த தலைச் சங்ககாலத்தில் அகத்தியர் தம் பெயரால் ஒரு பேரிலக்கண நூலியற்றினர். அக்கருத்தை "கம்பராமாயணம் அகத்தியப் படலம்" "என்றுமுள தென்றமிழியம்பி யிசைகொண்டான்" என்ற கவி விளக்குகின்றது. ஆகவே இற்றைக்கு 11900 ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ் மிகச் சிறந்தேற்ற மடைந்திருந்ததாய்ப் புலப்படுகின்றது. டாக்டர் ஆப்பர்ட் (Dr. Oppert) புரொபசர், இ. எச். சேஸ் (Prof. E. H.

Sayce) முதலிய ஆங்கில சரித்திராசிரியர் சின்ன ஆசியாவில் (Asia Minor) எருதூர் (Ur of Erudu) ஆட்சி, கி. மு. 8000 ஆண்டுகட்கு நெடுநாள் முன்னிருந்ததாயும் பின்னர் சாலடியூர் அல்லது சாலடியரூர் (Ur of Chaladia) ஆட்சியிருந்ததாயும், அதன்பின் அங்காடியர் (Accadians) பாபிலோனியர் (Babilonians) ஆட்சிகள் இருந்ததாயும் கூறுகின்றனர். எருதூர், சாலடியூர் என்ற பெயர்கள் தமிழாயிருத்தலானும், சாலடியர் அக்காடியர் மொழிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் மிகக் கலந்திருப்பதாலும், இன்னும் பற்பல ஆதாரவுகளாலும் 10000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே தமிழ் மொழி மெஸபட்டோமியா என்ற சின்ன ஆசியாவிலும் பரவியிருந்ததாய் உறுதிப்படுகின்றது.

வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரிகள் தமிழ்மொழியின் வரலாற்றில் 8000-ம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டைப்பற்றி யெழுதியிருக்கின்றனர். வடமொழி வால்மீக ராமாயணத்தில்சீதையைப் பார்க்க அனுப்பப்பட்ட அநுமாருக்குத் தெற்கிலுள்ள பாண்டியன் ஆண்டிருந்த கவாட புரத்தைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருத்தலாலும், அக்காலத்திலிருந்த 'ஜமதக்கினி முனிவருக்கு' பாசுராமர், திரணதூமாக்கினி என்று இருமக்களிருந்தனரென்றும் அவருள் திரணதூமாக்கினி என்ற தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியமென்ற இலக்கணநூலியற்றினர் என்றும் பல சரித்திரங்கள் கூறலானும், இடைச்சங்கத்தின் பிற்பகுதியில் தொல்காப்பியர் இருந்ததாய்ப்புலப்படுகின்றது. ஜமதக்கினி முனிவர் காலத்தை வேதகாலம் (Vedic Era) என்ற ஆங்கில நூல் 3645-என்றும் வேறு சிலர் 4000-ம் என்றும் கூறுகின்றனர்.

வைவசுவத மனுகாலத்தில் ஒரு பிரளயமுண்டான தாயும் அவர் இட்டதெய்வம் மீன் வடிவாய் வந்து கூறியபடி, கப்பலில் ஏறியிருந்து நீர்ப்பெருக்குக் குறைந்தபின் இறங்கிவைகையாற்றின் கரையில் புது நகர் இயற்றி ஆண்டதாயும், அவன் திராவிட அரசனென்றும், சுக்லயஜுர் வேதத்தில் சதபதப்பிராமணம், அதன் உபப்பிராமணங்களாகிய பாரதம், பாகவதம், லிங்கபுராணம் முதலியவற்றால் வெளிப்படுகின்றது. அது இடைச்சங்கமிருந்த கவாடபுரம் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த மீனக்கொடியுடைய

முடத்திருமாறன் கடைச்சங்க மிருந்த மதுரைகண்ட சரித்திரமென்று கருதத்தக்கதாகின்றது. தலைச்சங்க இடைச்சங்கச் செய்திகள் இறையனார் அகப்பொருளுரை சிலப்பதிகாரவுரைகளிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிப் போந்தவற்றால் 12000 ஆண்டுகளாய் தமிழ்நாடு சீர்த்தேற்ற மடைந்திருந்ததாகத் தீர்மானப்படுகிறது.

தலைச்சங்கத்தில் மக்கட்குறுதி பயக்கும் நூல்களைத் திரிபுர மெரித்த விரிசடைக்கடவுளும், குன்றமெரிந்த முருகவேளும், அவர் மாணாக்கராகிய அகத்தியனார், கௌதமனார், வான்மீகனார், மார்க்கண்டனார் முதலிய சங்கப்புலவரும் இயற்றியருளினர். அவை, இருக்கு, எசுர், சாமம்போன்ற தலையாய வேதங்கள் எனத் தொல்காப்பியம் "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பன பக்கமும்" என்ற சூத்திர உரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார். முதனூழியில் தலைச்சங்கம்இருந்த தென்மதுரை கடல்கொள்ளப்பட்டமையால் இப்பொழுது முதற் சங்கநூல்களிற் சில சூத்திரங்களும் பாக்களும்ஆங்காங்கு உரைகளிற்காணப்படுகின்றன. இடைச்சங்க நூல்களும் பாக்களும் சிற்சில இன்னும் காணப்படுகின்றன. முற்காலத்து ஐந்திணைமாக்களுக்கும் அவ்வத்திணைக்குரிய புத்தேள்களின் வணக்கமும் அனைவர்க்கும் பொதுவாம் சிவ வணக்கமும் இருந்துவந்தது. முற்காலத்திராவிடருள் சாதி வேற்றுமை இருக்கவில்லை. ஆனால் ஒப்பு, அரும்பொருள் வினை, யாழோர் கூட்டம் என மூன்றுவேட்டல்களிருந்தன.

1. ஒப்பு—பெண்கோடற் குலத்தான் வேண்டக்கொடுத்தல்.
2. அரும்பொருள்வினை—தலைவன் வல்லமைதெரிந்து எல்லவருமறியத் தலைவி விரும்பி மாலையிடல். இதுவே சுயம்வரம்.
3. யாழோர் கூட்டம்—தலைவன் தலைவி இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடும் கூட்டம். இதுவே காந்தர்வமணம்.

பிராமணாதி நான்கு வருணங்களும் ஆரிட முதலிய மணங்களும் ஆரியர் இந்நாட்டிற்கு வந்த பின்பவராற் கற்பிக்கப்பட்டன. அக்கருத்துகளைக் கபிலரகவல் 'நாற்குலச் சாதி இந்நாட்டி னீர்காட்டினீர்' "தொல்காப்பியம் பொய்யும் பிசியும் புகுந்த பின்றை யையர் வகுத்தனர் ஆரிடமென்ப" என்ற மேற்கோள்களுணர்த்தி நிற்

கின்றன. வடமொழி ஆகமங்களில் சைவ மறையோர்க்கு முன்னோராகிய அகத்தியர், கௌதமர், கௌசிகர், காசிபர், பாரத்துவாசர் ஐவர்க்கும் சிவனார் சதாசிவமூர்த்தமாயிருந்து சிவாகமங்களை உரைத்தனர். அவர் உலகுக் குரைத்தனர் என்று கூறப்படுவதையும் முதற் சங்கத்தில் சிவன், அகத்தியர் முதலியர்பால் தமிழ்த் தலையாய வோத்துகள் தோன்றின வென்பதையும் திருமந்திரம் "சதாசிவந் தத்துவ முத்தமிழ்வேதம்" என்று கூறினமையையும், வடமொழியாகமங்கள் பூஜாகாலங்களில் திருவிடாகானஞ் செய்யத்தக்கது. விழாக்காலத்தில் திக்குப் பலியில் தமிழ்ப்பண்கள் ஓதத்தக்கன என்று கூறப்படுவதையும் அவ்வாறே இன்றுந் தமிழ் மறைகள் ஓதப்படுவதையும் கருதி நோக்கில் தமிழ்மறைகள் (ஆகமங்கள்) முதற் சங்க காலமுத லிருந்து பண்களோடு ஓதப்பெற்று வந்தனவென்று நன்கு விளங்கும்.

தமிழ்மறை நீண்டகாலமாயுளது. தமிழ்நாட்டில் நுட்பமான மனவிரிவும், தத்துவநூல்களும், சிவஞானமும் என்றுமுள்ளன. சிவக்கடவுள் உலகனைத்துக்கும் பொதுவாந் தெய்வமேயாயினும் அவனை அறியுநெறியும், அவன் வணக்கமும் தமிழகத்தும், ஏனைத் தமிழ்நாட்டினுமே தொன்று தொட்டு உண்மையால் சிவன் "தென்னுடையான்" "பாண்டி நாடே பழம்பதியாகவும்" என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன. ஆதலால் சிவனெறி என்னப்படும் சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்தம் தமிழ் நாட்டுக்கும் அதில் வழங்கும் தமிழ்மொழிக்குமே தொன்று தொட்டுரியது. இப்போது அது தமிழினின்று ஆங்கிலத்து மொழிபெயர்க்கப்படுவதுபோல் முற்காலத்தில் பிறமொழிகளி லெழுதப்பட்டதன்றி அம்மொழிகளினே தோன்றியதன்று.

இக்கருத்துகளை உமாபதி சிவாசாரியர் திருமுறைகண்ட புராணத்தில் "அருமறையைச் சிச்சிலிபண்டருந்தத்தேடுமதுபோலன்றிதுவென்றுமுளதாம்" (இது தமிழ் மறை) கம்பநாட்டாழ்வார் இராமாயணம் அகத்தியப்படலத்தில்,

உழக்கு மறைநாவினு முயர்ந்துலக மோதும்
வழக்கினு மதிக்க வினினும் மரபினுடி

நிழற்பொலி கணிச்சியணி நெற்றியுமிழ் செங்கட்
டழற்புரை சுடர்க்கடவு டந்ததமிழ் தந்தான்.

என்று தமிழ்மறையின் தொன்மையும் மேன்மையும் வழியுங் கூறப்பட்டன.

திருமந்திரம் அருளுடைமையின் ஞானம் வருதல் 2.
"அவிழு மனமு மெம்மாதியறிவுந்
தமிழ்மண்டலமைந்துந் தத்துவமாமே" திருவாசகம் அகவல் 4-165.
"என்னாட்டவர்க்கு மிறைவா போற்றி" திருவாசகம் அகவல் 4-164.
"தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி"—திருவாசகம் அகவல் 2-90.
தென்பாண்டிநாட்டானே"
"பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும்
பத்திசெய்யடியரைப் பரம்பரத்துய்ப்பவன்"--திருவாசகம் 2-118.
திருவாசகம், திருவம்மானை 8-10:
"தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண் பாண்டிநாட்டானை"

என்று எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளைச் சிவன் என்ற பெயரால் வணங்கும் சைவநெறி தோன்றிய பழம்பதி பாண்டி நாடென்றும் அதில் நுட்பமான கருத்துகளும் தத்துவ நூல்களும் தேவதேவன் ஞானமும் உளவென்றும் விளக்கப்பட்டது.

சிவன் என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப்பகுதி கூறில் வளர் என்ற பகுதி அத்தன்மையைக் குறிக்குங்கால் வளம் என்றும் அதையுடையானைக் குறிக்கும் பொழுது வளன் என்றும் ஆவதுபோல—சிவன் என்ற பகுதி—பொருந்து என்ற பொருளுடைமையால் எங்கும் பொருந்தி யிருத்தல் (வியாபித்திருத்தல்) தன்மை சிவம்—எனப்படுகின்றது. எங்கும் பொருந்தியிருப்பான் சர்வ வியாபகனாகிய பரமாத்மா சிவன் என்று கூறப்படுகின்றனன். சுவேதாசுவதரம் 3. 11. "சர்வகதச்சிவஃ" எங்கும் அடைந்துள்ள சிவன். திருவாசகம் அகவல் 3-28. "அனைத்தனைத்தவ் என்னும் டைந்தோன்."

வனைய மந்தி

(இன்னும் வரும்.)

மறைத்திருவன் சுவாமி விருதை சிவஞா னகொள்வதற்கு,
லமந்திரமெனத்

மந்திரம்.

மந்திரம்—இதற்குக் கோவில், குகை, உள்ளம், எண்ணல், வேதம், உபநிடதம், சொல், ஆலோசனை, நாவசையாதுச்சரித்தல், அனைத்தையும் அறியுந்தன்மையது, இரகசியமாயுள்ளது, இரகசியமானவற்றைத் தெரிவிக்கும் பான்மையுடையது. நினைப்பவர்களை ஆதரிக்குந் திறமையுடையது, சமுசாரக் கடலினின்றும் கரையேற்றுவிப்பதெனப் பல பொருள்படுமாயினும், வடிவத்தில் வரையாயும், கோடாயும், சொல்லாயும், சொற்றொடராயும், தூக்காயும், சுலோகமாயும் காணப்படுவதாம்.

இதனை, எவனொருவன் கிரமப்படி சிந்திப்பானோ உச்சரிப்பானோ அவனை, அம்மந்திரமானது, துன்பத்தினின்றுங் காத்து, சருவாபீட்டங்களுடன் அநுக்கிரகிக்குமெனல், சத்தியஞ் சத்தியஞ் சத்தியம்.

மந் = நினைப்பவன், திரம் = காத்தல் என்ற பொருளாம்.

இது காரியப்பாட்டால், வாசகம், வாச்சியம் என்றிருவகைத்தாம்.

வாசகம்:—வாக்கின் சொரூபமதாம். அதாவது: பல்வகை அக்கரங்களால் ஆக்கப்பட்ட உறுப்புக்களினாலே இயையப்பெற்று, சருவான்மாக்களும் உச்சரிக்குமாறு, நன்றாய் விளங்கும்படியான நாதாகாரமாயுள்ள வாக்கியம்.

வாச்சியம்:—வாசகத்தின் லக்ஷணை வடிவாயது. அதாவது: முபசகத்தில் அதிட்டான பூதமாகநின்று, சாதகர்களுக்குப் பலன் மென உதவுநின்ற ஓர் ஒப்பற்ற திருவருட்சத்தியாம்.

இ வாசக வாச்சியமிரண்டினையும், திருட்டாந்த பூருவமாக "தரி, வாசகம் கரியாகவும், வாச்சியம் அக்கினியாகவும் எற்க்கு எசுர் சா

அம்மூன்றினும் ஏற்பட்ட கரியினை, இடைவிடாமல், முறையே சம்மிதாகாண்டமகினியானது அக்கரியின்கண் மென்மேலு மூண்டுண்டம் 1. உபநி சித்தல்போல, ஆன்மாவானவன் வாசகமாகிய

திருமந்திரவியலே நன்குணர்ந்த சிவானுபூதித் திருவருளாளர்கள் செய்யாநிற்பர்.

ஆனால், மந்திரமானது ஜடமாயும் அநித்தமாயுந் திகழ்வதினால், நித்தியசித்து பதார்த்தமாகிய ஆன்மாவை எங்ஙனங் காக்குந் திறமையினைக் கொண்டிராநிற்கும்?

ஷெ நாதவிந்துவின் தோற்றத்தாலுண்டாகும் அக்கர சமூகங்களெல்லாம் சிவசத்தி சொரூபமாதலின், அவ்வக்கர ரூபிணியாகிய சிவசத்தியே, அந்தந்த மந்திரங்களை அநுட்டித்துக்கொண்டு நின்று பலன்களையுதவி, அவ்வவ்வான்மாக்களைக் காப்பாற்றி நன்னெறிக்கண் உயக்காநிற்கும்.

மற்றும், சருவாநுக்கிரகையாயும், சருவசப்தார்த்த ரூபிணியாயும், விளங்காநின்ற சிவசத்தியினுக்கு, அன்னியதாக யாதொரு சப்தார்தப் பிரபஞ்சம் இலதாகையால், அவ்வக்கரங்களியாவும் சருவசித்துக்களுக் கெல்லாம் ஓர் திருக்கோயிலாகவும், திகழ்ந் தோங்கிச் சிறந்தொளிராநிற்கும்.

அங்ஙனமாயின், அத்தகைய மாண்பினையுடைய மந்திரங்கள் யாண்டு கூறப்பட்டுள்ளன?

முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுள் சருவான்மாக்களினது அநுக்கிரக ரக்ஷிப்பின் பொருட்டு, பொது சிறப்பென வகுக்கப்பட்டுள்ள, முதனூலென்னும் வேதசிவாகமங்களில் திருவாய்மலர்ந் தருளியுள்ளார். இவ் வேதசிவாகம மிரண்டனுள், சிறப்புநூலாகிய சிவாகமமானது, முற்றிலும்பஞ்சாக்கர வாதிக்கியத்தையே முதன்மையாக்கொண்டு பிரதிபாதிப்பதுபோல், பொது நூலாகிய வேத வ..., அப்பஞ்சாக்கர வாதிக்கியத்தையே கொண்டிலகா நிற்கு களை..பது நிச்சந்தேகமாம்.

யாங்ஙனம்?

நோக்குழ...'' என்னும் பதத்தினல் குருயீடு செய்துள்ள, இரு படாநிற்கும். ...ம் என்னு மூன்றனுள், நடுமறையாகிய எசுரானது அங்ஙன... மிகச்சிறந்தது. அங்ஙனஞ் சிறந்த எஜுரானது ...தன..த, அ... 7 பராயாதகாண்டம் 3. ஆரணியச் சங்கியாகா மூ..டு பி... தகாண்டம் 1. ஆகதுவாதசகாண்டங்களைக்கொ

கரியை; அறிவென்னும் தருத்தியினால் இடைவிடாது முறையே ஊதவூத, வாச்சியமாகிய திருவருட்சத்தி யெனப்படும் அக்கினியானது, அந்த மந்திரமாகிய கரியினிடம் தோன்றி, அநுக்கிரகம் புரியாநிற்கும்.

வாசகலக்ஷணையானது வாச்சியத்தின் ஐக்கியப்பொருளைக் காட்டாநிற்பது. அதாவது, ஒருவர் நினைத்த பொருளைப் பிறருக்குத் தெரிவித்தலும் பிறருக்குத் தெரிவித்ததனைத் தாம் உள்ளுணர்தலுமாம்.

இவ்வாறு, தெரிவித்தலுக்கும், உள்ளுணர்தலுக்கும், முக்கிய ஏது பூதமானது நாதமெனக் குறிக்காநிற்கும்.

இந்நாதம் பரனிடத்தில் உதிக்காநிற்கும். அங்ஙனந்தோன்றிய பரநாதத்தில், விந்துவானது ஜனிக்காநிற்கும். அவ்விந்துவில் அச்சு எனப்படும் உயிரெழுத்துக்களும், அவ்வுயிரெழுத்துக்களுக்கு உடல்போல்வனவாம் அல்லெனப்படும், மெய்யெழுத்துக்களும் பிறக்காநிற்கும்.

இவ்வாறு பிறந்த எழுத்துக்களின் சமூகங்களினாலும், பிராணவாயுவின் உபாதிபேதத்தாலும், சமஸ்தசப்தங்களும், தொனிக்கப்படாநிற்குமெனல் தத்துவஞானிகளது பெருங்கூற்றாம்.

இவ்விதம் விவகரிக்கப்படும் அக்கரங்களாலே, பர அபர சாத்திரங்கள் ஏற்படாநிற்கும். இத்திற சாத்திரங்கட்கு ஏது பூதமாயுள்ள நாதமானது சிவசத்தியினது திருநாமப்பொருளேயாமென்க.

இத்தகைய பொருளானது சப்தஞானங்களையும் அறிந்தனுபவிக்கவல்ல ஆன்மாவாக, சகல பிராணிகளிதயத்திலும், ச
பிரகாசித்துக்கொண் டிலகாநிற்குமென்பர் சிவாநுபூதித் திரு
ருட் செல்வர்கள்.
ளவன்

இத்தகையநாம மெதுவென்னின், ந-ம-சி-வா-ய வயின
சிவமூலமந்திர மெனப்படும் ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்கரமாம்.
ரங்களல்லவெனல் ஸ்பஷ்டம் ஸ்பஷ்டம்.

இச்சிவ பஞ்சாக்ஷரமானது, சிவத்தை யறிந் னயோகிகள்.
முக்கிய ஆதாரமாயிருத்தலினால், இதனைச் சிவ

ண்டு, 82. பிரஸ்னைகளைப்பெற்றுள்ளதாய், மாந்திரமெனவும், பிராமணமெனவும் இரு வேறுவகைப்பட்டு விளங்காநிற்கும்.

இவ்விருவேறுவகையினுள், முதன்மையாகிய மாந்திரமென்னும் சம்மிதா பாகமாகிய 7-காண்டங்களும், ஏனையவற்றுள்ளும் மிகச் சிறந்தனவாம். இவ்வேழனுள், நான்காவதாகிய நடுக்காண்டமே தனிசிறந்தது. இந்நடுக்காண்டம் 7 - சம்மிதைகளாகவும் ஒளிர்தராநிற்கும். இவ்வேழு சம்மிதைகளுள் நடுச்சம்மிதையினுப்பண், ஸ்ரீருத்ராத்தியாய மெனப்படும் சதருத்ரீய மாந்திரமானது வெள்ளிடை மலைபோல் மிளிர்தரலாகு மென்ப, வேதமோதிடும் வேதவேதியர்கள்.

இன்னும், இத்தகைய சதருத்ரீயத்தினுப்பண், நாயகத்தன்மைவாய்ந்து, பிரகாசித்துக்கொண்டிலகாநிற்பது; ந-ம-சி-வா-ய என்னும் ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்கரமா மென்ப.

பின்னும், வேதபுருஷராகிய கடவுளருக்கு ஷை எஜுர்வேதம் சிரசாகவும், அந்த எஜுர்வேத மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீருத்ரம் முகமாகவும், அந்த ஸ்ரீருத்ரமத்தியிலுள்ள ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் கண்களாகவும், அக்கண்களாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர மத்தியில், "சிவா" என்னும் துவயாக்ஷரங்களை கண்மணிகளாகவும் துலங்காநிற்கும்.

இவ்வாறு துலங்காநிற்கும் காரணத்தினாலேயே "சிவா" என்னும் பதத்தினால் பஞ்சாக்ஷரமும், பஞ்சாக்ஷரத்தினால், ஸ்ரீருத்ரமும், ஸ்ரீருத்ரத்தினால் நான்காம் காண்டமும், அந்நான்காம் காண்டத்தால் யசுர்வேதமும், அவ்வெசுர் வேதத்தால் ஏனையவேதங்களும், ஜொலிக்கா நின்றனவென சான்றோர் வியந்துரையாடாநிற்பர்.

மற்றும், வித்தைகளெல்லாவற்றுளும் சுருதிகளே மிகச்சிறந்தனவாம். அவற்றுள்ளும் உருத்ரைகாத சனியே தனிசிறந்தது. அவ்வுருத்ரை காதசனியிலும், பஞ்சாக்ஷர மேமிச் துச் சிறந்தது. அப்பஞ்சாக்ஷரத்தினுள்ளும் "சிவா" என்னும் உபயாக்ஷரங்களை மிகச்சிறந்தனவென வேதோப்பிருங்கணமாதி உத்கோஷியாநிற்கும்.

மேலும், வேதோப்பிருங்கண மாதிகளுள், பிரதிபாதிக்கா நின்ற முத்திறத் தத்துவங்களுள், இறுதிக்கண் ணின்றது, சிவ தத்துவமாகையாலும், அச்சிவ தத்துவத்தினுக்கு மேற்பட்ட பிறிதோர்தத்துவம் வேறிலதாகையாலும், அச்சிவதத்துவப் பதியாம் சிவ்பரம்பொருளின் மூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீசிவபஞ்சாக்ஷரத்தினுக்கு மேற்பட்ட மந்திரங்கள் வேறில்லையாமெனல் சருவசாஸ்திர ஜகத்பிரசித்தமுமாம்.

இன்னும், (1) இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரம், வேதம் நான்மைக்கும் பிரதான வாதிக்கியம் வாய்ந்த உண்மைப் பொருளாகவும் (2) மந்திரநாயகமாகவும் (3) சருவவேதங்களிலும் சத்தியப்பொருளாய் பிரதிபாதிக்கப் படுவதாகவும், (4) சகல கலைஞானங்கட்கும் முக்கியவாதார நாயகமாகவும், (5) சருவத்துக்கும் மூலவித்தையாகவும், (6) சிவமாகவும் (7) சத்தியாகவும் (8) சைவ சூத்திரமாகவும், (9) வைதிக சைவமாகவும் விளங்காநிற்கும்.

மற்றும், சூத்திரமானது, அவரவர் ஞானசத்திக்கேற்ப அளப்பிலாகம அபிப்பிராயங்களை யெல்லாம், தன்னகத் தடக்கிக் கொண்டு, வடிவத்திற் சிறியதாய் நிற்குமாபோல், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமானது வேதாகமோபநிடத கலைஞானங்களையெல்லாம் தன்னகத் தடக்கிக்கொண்டு, வாசகவடிவத்திற் சிறியதாய், ஆலவித்தினை போன்று, சைவ சூத்திரத்தின் பாஷியமாய் அவிர்தருமெனலும் ஒன்றும்.

அன்றியும், எழுத்தினால் வெகு சிறுமையினை யுடையதான இப்பஞ்சாக்ஷரமானது பிரணவ வாச்சியராகிய, சிவபெருமானுக்கு, உயிராயும், உடலாயும், உணர்வாயும், ஒளியாயும், அவரது ஊனநடனம், ஞானநடனம், மோக்கப் பஞ்சகிருத்திய நடனமியாவுக்கும் எதுபூதமாகவும் அவிராநிற்பதும் இரண்டாம்.

ஊனநடனம்:—தூலமுறையில், நகாரம் திருவடியாகவும், மகாரம் உந்தியாகவும், சிகாரம் தோள்களாகவும், வகாரம் முகமாகவும், யகாரம் திருமுடியாகவு; சூக்குமமுறையில், சிகாரம் டமருகவத்தமாகவும், வகாரம் வீசுகரமாகவும், யகாரம் அபயாத்தமாகவும், நகாரம் மழுக்கரமாகவும், மகாரம் முயல்களை மிதித்துக் கொண்டிராநின்ற பாதமாகவும், இரக்ஷித்தலை தூக்கிய பாதமாக

வும், ஓங்காரமே திருவாச்சியாகவும், பிரணவத்தை விட்டுச் சதா நீங்காமலிராநிற்கும் பஞ்சாக்கரமே உள்ளொளியாகவும், இருதலை மாணிக்கமே உயிராகவும், பிரணவவாச்சியமே உணர்வாகவுங் கொண்டு, பராசத்தியாகிய மனதில் மலைமகள் காண நடித்து வருவதே.

ஞானநடனம்:— அகார உகாரமாகிய ஜீவர்களிடத்துள்ள மாயையினை அவரது டமருகவஸ்தத்தால் நீங்குவதும், ஆன்மாக்களிடத்துள்ள கன்மமலத்தினை மழுக்கரத்தால் தீர்ப்பதும், உள்ள மலம் மேலிடாமலிருக்கும்படி ஊன்றிய திருவடியால் அமிழ்த்துவதும், திருவருளே தநுவாக நிலவும்படி குஞ்சிதபாதத்தால் நிறுத்துவதும், ஆனந்தக்கடலில் சதா ஆன்மாக்கள் திளைக்கும் வண்ணம் அப்பாதத்தால் அழுத்துவதுமே.

மோக்ஷபஞ்சக் கிருத்தியநடனம்:—எட்டுமிரண்டு முருவாகிய ஆன்மாக்களை அவரவர் கன்ம தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபடி டமருகவத்தத்தால் படைத்தலே சிருஷ்டியாகவும், அபவாத்தத்தால் ரக்ஷித்தலே திதியாகவும், மலங்களைத் தீக்கையே சங்காரமாகவும், பிரபஞ்சம் தோன்றாமலிருக்கும்படி முயலகனை மிதித்துக்கொண்டிராநிற்கும் பாதத்தால், மறைத்துவைப்பதே திரோபவமாகவும், குஞ்சிதபாதத்தால் கடைக்கணித்தருளுவதே அநுக்கிரகமாகவும் உடைத்தாயிருப்பதே.

(இன்னும் வரும்.)

தி. ம. அப்பாவு பிள்ளை.

சமாசாரங்கள்.

கல்கத்தாவில் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிவேதாசலம் அவர்கள் புரிந்த உபந்நியாசங்கள்:—

முன்னே சென்னைக்கிறிஸ்டியன் காலேஜில் போதகாசிரியராய் இருந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால் சென்ற பதினைந்து வருஷகாலங்களாகச் சைவ சமயத்திற்கும் அதன்

சித்தாந்தத்திற்கும் செய்யப்பட்டிருக்க நன்மைகள் பிரசித்தமானவை. அவர் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தை ஸ்தாபித்ததல்லாமலும் அதற்குப் பிரதமகாரிய தரிசியாராக இருந்து அதன் மிகச் சிறந்த வருஷமகாசபைகளை மிகவுந்திறம்பட நடத்திய அருமைகளும் எல்லார்க்குந் தெரிந்தவைகளேயாகும். தென்னாடெங்கும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சைவசபைகள் பல. இவருடைய சம்பந்தமும் நன்முயற்சியும் இல்லாமல் எந்தச்சிறந்த சைவ சபையின் விசேஷகூட்டமும் நடைபெறுவதில்லை. சைவ சமயத்தின் கொள்கைகளை இக்காலத்திய பௌதிகசாஸ்திரமுடிபுகளுக்கு இணங்கவைத்து விளக்கி, எந்த மதத்திற்கும் விரோதமில்லாதவகையில் அதன் சர்வசம்மதக் கருத்துக்களை முதன் முதல் தெளிவாய்க்காட்டவந்தவர் இவர் ஒருவரே என்று சொல்வது மிகை ஆகாது. கேட்டவர் உள்ளங்களைக்கரைந்து உருகச்செய்யும் தம்முடைய தமிழ் ஆங்கில உபந்நியாசங்களின் வாயிலாகச் சுவாமிகள் சாமானியசனங்களுக்கும் நல் எண்ணங்களை எழுப்பி அவர்களைத்திருத்தமான நல்வழியில் நடக்கும்படி செய்து வரும் உபகாரச் செய்கை எல்லாராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது.

நீண்ட நாளாகத் தென்னாட்டிலுள்ள சைவசபையினர் திறமைவாய்ந்த பிரசாரகர் ஒருவரை வடநாட்டுக்கு அனுப்பி, அங்கே சைவ சமயத்தின் சித்தாந்தங்களை அவரைக்கொண்டு பிரசங்கவாயிலாகப் பரவச்செய்வித்தல் வேண்டுமெனக் கருதியிருந்தனர். அக்கருத்து முற்றுப்பெறுதற்குரிய காலம் ஆண்டவன் திருவருளால் வரலாயிற்று. தூத்துக்குடி மேலூர்ச் சைவ சித்தாந்த சபையினர் சுவாமிகளை வடநாட்டுக்கு அனுப்புதற்குவேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்தற்கு முன்வந்து நின்றனர். தூத்துக்குடிச் சபையார் இங்ஙனம் முன் வந்து நிற்றலை அறிந்த நாகை வெளிப்பாளையம் சைவ சித்தாந்த சபையினர், கல்லிடைக்குறிச்சி சைவசித்தாந்த சபையினர், சென்னை இராயப்பேட்டைச் ஸ்ரீபாலசுப்பிரமணிய பக்தஜனசபையினர் புரிவிபாளையம் ஜமீன்தார் அவர்கள் முதலாயினோர், தூத்துக்குடிச் சபையார் கருத்து நிறைவேறுதற்கு வேண்டும் உதவிகள் செய்யமுன் வந்த

னர். இவ்விந்தியா தேசத்திற்கே தலைநகராய் விளங்கும் கல்கத்தாஎன்னும் காளிகட்டத்திற்குச் சுவாமிகள் நிகழும் 1913ஆ ஏப்பிரல்மீ 4 தேதி போய்ச் சேர்ந்தார்கள். முன்னே சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜில் தம்மிடம் கலைபயின்ற மாணவகர் பலர் கல்கத்தா அரசாங்க உத்தியோகங்கள் பலவற்றில் அமர்ந்திருத்தலால், அவர்கள் சுவாமிகளின் வருகையை அறிந்து, அவர்களை எதிர்கொண்டு ஏற்றுக் கல்கத்தாவில் அவர்கள் தங்குதற்கு ஏற்றவசதிகளெல்லாம் அமைத்து வைத்தார்கள்.

சென்ற ஏப்பிரல்மீ 13-தேதியன்று பலர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிக் கல்கத்தாவிலுள்ள சென்னை ஸோஷல் கிளப் என்னும் இடத்தில் சுவாமிகள் 'திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் சரித்திர நுணுக்கம்' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஓர் அரிய உபந்நியாசம் புரிந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீமான். டி. கே. ஆசாரியார் அவர்கள் பி. ஏ. யல். யல். பி, அக்கிராசனம் வகித்திருந்தார்கள். சுவாமிகளின் உபந்நியாசமுடிவில் அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் எழுந்து உபந்நியாசகரின் சொல்லாற்றல் பொருளாற்றல்களை மிகவியந்துபேசினார்கள்.

ஏப்ரல்மீ 16-தேதியன்று சுவாமிகள் 'சாங்கியமும் சைவசித்தாந்தமும்' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றிக் கல்கத்தா பிரம்மஞான சங்கமண்டபத்தில் ஓர் இனிய உபந்நியாசம் செய்தார்கள். அப்போது கல்வி, செல்வம், கௌரவம் முதலிய பலவகைகளாலும் உயர்ந்த ஸ்ரீமான் ஹிரேந்திரநாத்டட்டா அவர்கள், எம். ஏ., பி. யல், அக்கிராசனம் வகித்தார்கள். சுவாமிகளின் உபந்நியாசமுடிவில் டட்டா அவர்கள் எழுந்து, உபந்நியாச விஷயத்தின்மேல் தாம் அறிந்த சில அரிய கருத்துக்களை வெளியிட்டுப் பிறகு சுவாமிகளின் உபந்நியாசத்திலுள்ள விசேடங்கள் அனைத்தையும் புகழ்ந்து பாராட்டி, அத்தகைய அரிய பெரிய கருத்துக்களைக் கல்கத்தாவிலுள்ள வங்காளக் கனவான்களுக்கும் பிறர்க்கும் ஆங்கிலத்தில் மிகவும் இனிமையாக எடுத்து உபந்நியசிக்க வந்த உபகாரச்செயலுக்கு வந்தனமுங் கூறினார்கள்.

ஏப்ரல்மீ 27-தேதி யன்று மூன்றாவது உபந்நியாசமாகப் 'பக்தியோகம்' என்னும் விஷயம் சுவாமிகளால் கல்கத்தாவில் சென்னை ஸோஷல் கிளப்பில் உபந்நியசிக்கப்பட்டது. அப்போது ஸ்ரீமான் டி. கே. ஆசாரியார் அவர்கள் பி. ஏ., யல். யல். பி. அக்கிராசனம் ஏற்றார்கள். சுவாமிகளின் இவ்வுபந்நியாசம் மிக உருக்கமாயிருந்தமையால் கேட்டவர் நெஞ்சத்தை இளகச்செய்தது. இவ்வுபந்நியாசம் இரண்டரை மணிநேரம் வரையில் உபந்நியசிக்கப்பட்டும், எல்லாரும் விஷயத்தில் மனம் அழுந்தி நின்றமையால் முடிவுவரையில் அவ்வளவு நேரம் ஆனதைச் சிறிதும் தெரியாமல் இருந்தார்கள். அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் இவ்வுபந்நியாச விஷயசம்பந்தமாகச் சில உயர்ந்த கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகப் பேசிச் சுவாமிகளின் உபந்நியாசச் சிறப்பை இவ்வளவென்று எடுத்துச்சொல்ல ஏலாதென்று சொல்லி அமர்ந்தார்கள்.

சுவாமிகள் புரிந்த இவ்வுபந்நியாசங்கள் மூன்றும் கல்கத்தா நகரிலுள்ள அறிவுடையோர் பலர்க்குச் சமயவுணர்ச்சியிலுள்ள பற்றுதலை எழச்செய்தன. அதனால் அவர்கள் தம் ஓய்வுநேரங்களை அறிவுக்கும், சாஸ்திர உணர்ச்சிக்கும் பொருத்தமாயுள்ள சைவ சித்தாந்தம், விசிட்டாத்துவிதம் முதலான தத்துவங்களை ஆராய்ச்சி செய்தலிற்பயன் படுத்தவேண்டும் என்றும் அதற்காக ஒருசபை தாபிக்கவேண்டுமென்றுங்கருதினார்கள். அவர்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கிச் சுவாமிகள் தெரிவித்தபடி கல்கத்தா ஆர்ப்புலிலேன் 9/2 என்னுள்ள மாளிகையில் ஓர் அந்தரங்கசபை கூடப்பட்டது. அக்கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்ட வண்ணம் சமரச சன்மார்க்கசபை, என்னும் பெயரால் ஒருசங்கம் நாட்டப்பட்டது. அச்சபையார் விருப்பப்படி சுவாமிகளே அதற்கு நிரந்தரஸ்தாபன அக்கிராசனாதிபதியாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீமான் டி. கே. ஆசாரியார் பி. ஏ. யல் யல், பி, அவர்களும், ஸ்ரீமான். எதிராஜலு முதலியாரவர்களும் உபஅக்கிராசனாதிபதிகளாகவும், ஸ்ரீமான். கோவிந்தராஜலுமுதலியார் **B.A.** ஸ்ரீமான் முருகேசம், ஸ்ரீமான் வி. எஸ். கிருஷ்ணன், எல். எம். எஸ். காரியதரிசிகளாகவும்

தெரிந்து நியமனஞ்செய்யப்பட்டார்கள். செல்வாக்குள்ள கனவான்கள் எல்லாரும் ஏறக்குறைய இச்சபையில் சேர்ந்தார்கள். பெரும்பாலும் இதற்கு அங்கத்தவராயுள்ளவர்கள் கல்கத்தாவில் வசிக்கும் சென்னைப்பக்கத்தவர்களே.

பிறகு ஷை சபையாரால் தீர்மானிக்கப்பட்ட வண்ணம் சமரச சன்மார்க்க சபையின், முதற்கூட்டம் நிகழும் மேமீ 4உ கூடலாயிற்று. அக்கூட்டத்திற்குச் சுவாமிகளே அக்கிராசனாதிபதிகளின் விருப்பப்படி ஸ்ரீமான். டி. கே. ஆசாரியார் அவர்களும், ஸ்ரீமான். எதிராஜலுமுதலியாரவர்களும் பிறரும் சபையின் அவசியத்தையும் நோக்கங்களையும் எடுத்துப்பேசி, சுவாமிகளின் உலகோபகாரமேன்மைச் செயல்களைக்குறித்தும் பாராட்டிப் பேசி அவர்கள் சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் மற்ற இந்திய மதங்களுக்கும் செய்துவரும் நன்மைகளை வியந்தார்கள். அதன் பின்னர் அக்கிராசனத்திருந்த சுவாமிகள் 'சைவ சித்தாந்தத்தைப்பற்றிமிக அருமையான ஓர் உபந்நியாசம் புரிந்தார்கள். இவ்வுபந்நியாசங்கேட்டற் கென்று வங்காளிக்கனவான்கள் பலர் நெடுந்தூரங்களிலிருந்து வந்து கேட்டுக்களிப்புற்றுச் சென்றார்கள். அதன் பின் ஸ்ரீமான். டி. கே. ஆசாரியர் அவர்கள் எழுந்து சமரச சன்மார்க்கசபையார்க்காகச் சுவாமிகளுக்கு வந்தனம் கூறி, தாம் சுவாமிகளிடத்துப் பாராட்டும் அன்புக்கும் நேயவுரிமைக்கும் அடையாளமாகச் சிறந்தபூமாலை அணிந்து ஓர் உயர்ந்தவெண்பட்டாடையுஞ் சுவாமிகளுக்குச் சாத்திமகிழ்ந்தார்கள். சுவாமிகளும் அவற்றை அன்புடன் ஏற்று, அப்பட்டாடையை அவர்கள் போன பின் குறியாகத்தாம் என்றும் போற்றிவைப்பதாக உறுதிமொழிபுகன்றார்கள். பிறகு சுவாமிகள் கல்கத்தாவிலுள்ள தம் அன்பர்கள் எல்லாரிடத்திலும் உருக்கத்தோடும் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு அக்கூட்டத்தை நன்குநிறைவேறச் செய்தார்கள்.

சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள் நிகழும் மேமீ 7-தேதியன்று கல்கத்தாவினின்றும் புறப்பட்டுக் காசிமகாக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றார்கள்.

சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபை—திறைசையாதின மகா சந்நிதானம். ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகளது ஆத ரணையில் விளங்கும் இச்சபையின் பதின்மூன்றுவது வருஷ மகோற்சவம் 1913ளு எப்ரல்மீ 20உ ஆதிவாரம் சபை பிர திஷ்டை செய்யப்பெற்றுள்ள ஸ்ரீ அருணாசலேஸ்வரர் வசந்தமகா மண்டபத்தில் நிறைவேறியது. அவ்வமயம் ஸ்ரீமான் J. M. நல்ல சாமி பிள்ளை B.A., B.L., அவர்கள் அக்கிராசனாதிபதியாக வீற் றிருக்க, சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் மாணவர்களாகிய ஸ்ரீமத்.செந்தமிழ் ரத்தினாகரம் வல்லை. சண்முகசுந்தர முதலியாரவர்களும, ஸ்ரீமத். மணி. திரு நாவுக்கரசு முதலியாரவர்களும்முறையே விபூதிருத்ராட்சம், ஆலய வழிபாடு என்னும் விஷயங்களை உபந்நியாசஞ் செய்தனர். இச் சபையின் உபவக்கிராசனர் வண்ணக்களஞ்சியம் ஸ்ரீமத். காஞ்சி. நாகலிங்க முதலியாரவர்களும், காரியதரிசி ஸ்ரீமத் வா.தி.கோவிந்த ராஜ முதலியாரவர்களும் வந்தனோபசார முதலியதந்து பூர்த்தி செய்தனர்.

உத்திரமேரூர் சைவசித்தாந்த சபை—இச்சபையினர் 15-4-13-ல் காலை இளையனார் வேலூருக்குச் சென்று தமிழ்வேத பாரா யணத்துடன் ஆலயவழிபாடும், 24-4-13-ல் இவ்வூர் ஸ்ரீமத். கி. ஆ. கந்தசாமி முதலியார் விருப்பத்தின்படி சபை காரியதரிசி ஸ்ரீமத். கா. உ. பொன்னுசாமி முதலியாரவர்களால் அரிவாட்டாய நாயனார் புராணப் பிரசங்கமும், 30-4-13-ல் 200 ஏழைகட்கு அன்னதானமும், ஸ்ரீகந்தசுவாமிக்கு மகாபிஷேகமும் திருநாவுக் கரசு சுவாமிகள் சரித்திர உபந்நியாசமும் நடைபெறச்செய்தனர்.

1913ளு மேமீ 3உ சனிக்கிழமை திரிசிரபுரம் சைவசித் தாந்த சபையில் சமாஜத்தின் உபஅக்கிராசனாதிபதி J. M. நல்ல சாமி பிள்ளை B.A. B.L., அவர்களால் "அன்பு" என்னும் விஷ யம் உபந்நியசிக்கப்பட்டது.

"ஊடிவேறெதுங்கித்துன் பவவரியுட்குளித்தார், தம்மிற் கூடி வேறற்றவின் பக்குளிர்கடல் வெள்ளத்தாழ்ந்தார்" என்று விளக்கியுள்ளார்கள். பரவின்பத்திலு மிதுவே யுண்மை பரமசுகப் பொருளாகிய பரம்பொருளையதனோடு கலந்து வேறற நின்றனுபவிப்பாரேயதனை முற்றுமனுபவிப்பாரவர். இத்தகையவின்பத்தை ஜீவர்கட்குத் தருதற் கென்றே பரம்பொருள் ஜீவர்களோடு பிரிவறக்கலந்து நிற்கும். பரம்பொருள் அவ்வாறு கலக்கவில்லையேல், ஜீவர்களாற் கலக்கச்சிறிதும் முடியதாகும். இதனாலேயே யிக்கலப்பினைப் பரம்பொருளின் அருள் விசேஷமென முன்னர் விளக்கினோம், என்பவே யிம்மார்க்கம் சுருதியுக்தி யநுபவம் மூன்றிற்கும் பொருந்துவதாதல் தெளிவாம். இதனையே நமது சுவாமிகள் "ஊகமனுபவம் வசனமூன்றினுக் கொவ்வும்" என்றனர். இம்மார்க்கத்தில் துவைதத்தன்மை அத்வைதத் தன்மையெனு மிருதன்மைகளுங் காணப்படுகின்றன. எனவே துவைத வாதிகளென வருவாரும் அத்வைதவாதிகளென வருவாரும், எல்லா வாதிகளும் இம்மார்க்கத்திற் சம்மதமுடையராவார். இதனையே நாமெடுத்தாளும் பாசுரத்தில் நமது சுவாமிகள் "ஈதுபயவாதிகள் சம்மதம்" என்றும் அருளிச்செய்தனர்.

14. இது காறும் பரம்பொருள் ஜீவர்களோடு கொண்டுள்ள அத்வைதக் கலப்பினைக் கூறினோம். இனி யிக்கலப்பினால் வருஞ் சுகத்தை ஜீவர்களடையுமா றென்னையென யாராய்வாம். ஒருவன் நாவிற்சர்க்கரைக் கட்டியைச் சேர்ப்பினும் அங்கா அக்கட்டியை யுணர்ந்தாலன்றி யதனினிப்பு அங்காவிற் செய்துமாறில்லை. ஈண்டு உணர்தலென்றது கேவலம் வாசாஞானமன்றி அநுபவத்திலுணர்தலாம். யாதானுமொரு பொருளையுணர்ந்து அதன் கண் ணழுந்திநிற்றலே யதனை யனுபவித்தலாகும். பெத்தத்தில் ஜீவர்கள் பரம் பொருளின் கலப்பினை யிவ்வாறுணர்வாரல்லர். முத்தி நிலையிலேயே யிவ்வாறுணர்வாராவர். ஆண்டேபரம் பொருளின் கலப்பினால் வரும் பரமசுகத்தை முற்றமடைவாராவர். இதுவே அத்துவித சுகம். இதுவே அத்துவிதமுத்தி.

15. இது நிற்க, ஜீவர்கள், பெத்தத்தில், பரம் பொருளின் கலப்பினையுணரா ரென்றனம். அதன் காரணம் யாதெனவிசா

ரிப்பாம், பெத்தத்தில் ஜீவர்கள்பால் பரம் பொருளின் கலப்
போடு ஆணவமலத்தின் கலப்புமுளதாம். நோய்கலந்துள்ள
கண்ணில் ஒளிகலந்தாற்போல ஜீவர்கள் பால், ஆணவமலமும்
பரம்பொருளும் அத்வைதமாய்க் கலந்துள்ளதாம். என்பவே
நோய் கலந்துள்ள கண் ஒளியையுணராதுபோல, ஆணவங்கலந்
துள்ள ஜீவனும் பரம்பொருளையுணரான். கண்ணில் நோயிருக்
கும் வரை, அக்கண், அந்நோய்க் கடங்கிநின்று ஒளியினையறி
யாது வருந்துகின்றது. அதுபோல, ஜீவனும் ஆணவத்தின்
கலப்புள்ளவரை யவ்வாணவத்திற் கடங்கி நானென்னும் முனைப்
புடையனாய்ப்பரம் பொருளினையறியாது வருந்துவான் இக்
கருத்தினையே நமது சுவாமிகள் "அத்துவிதம் பெறும் பேறென்
றறியாமல், யானெனும் பேயகந்தையோடு மத்தமதியினர் போ
லமனங்கிடப்பவின்ன மின்னம் வருந்துவேனோ" என்றிரங்கி
யருளியதும்.

16. அன்றியும் இவ்வாணவமலமானது, ஜீவப்பொருள்
பரம்பொருளினையறிய வொட்டாது தடுத்தல் மாத்திரமன்று.
அப்பொருளினறிவை ஏனைப்பொருள்களின்பாற் செலுத்தியும்
நிற்கும். ஜீவப்பொருளினறிவு ஏகதேசவறிவு. அஃதாவது ஒரு
காலத்து ஒன்றனையே யறியுந்தன்மைத்து. ஒன்றனையறியும்
போது மற்றொன்றனையறியாதாகும். என்பவே ஜீவப்பொருள்
ஏனைப்பொருள்களையறியும்போது பரம்பொருளினையறியாதா
கும். ஏனைப்பொருள்களை யுணர்தலினின்றும் நீங்கிய பின்ன
ரே பரம்பொருளையுணர்வதாகும். எனவே, ஏனைப்பொருளை
யுணர்தலினின்று படிப்படியாய் நீங்கவேண்டியதே நம்மவர்க
ளின் கடமையாம், அதுவுஞ் சோபானக்கிரமத்திலாதல் வேண்
டும். ஒரு மிக்கவாதல் ஏலாதாகும். அதற்குபாயம், ஏனைப்
பொருள்களைப்பரம் பொருளாகப்பாவித்தலாகும். இப்பாவனை
யில் இருவிதபிரயோஜனங்களெய்துவதாகும். அவையாவன,
ஏனைப்பொருள்களை யவ்வப் பொருள்களாகக் காணுதல், அஃதா
வது அவற்றையுணர்தலினின்று நீங்குதல், ஒன்று; பரம்பொரு
ளின் பால் நம்மறிவைச் செலுத்துதல் ஒன்று இவ்வாறு பாவித்
துக் காண்பவன், அவ்வேனைப் பொருள்களினுணர்ச்சியினி

ன்று சிறிது சிறிதாய் நீங்குவான். முற்றும் நீங்கிய பின்னர் இவர்க்கும் எல்லா வடிவங்களும் பரம்பொருளின் வடிவங்களாகத்தோன்றும். இவரேபரம் பொருளின் உண்மைவடிவத்தையறிபவர். இவரையே நமது சுவாமிகள்

"வடிவெல்லாம் நின்வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிபனேனும் நின்காரணங் காண்பேனோ"

இத்தகைய ஞானம் ஒருமிக்க அடைதற் பாலதன்று படிப்படையாயடைதல் வேண்டுமெனவுங் கூறினேம். பிரதமத்தில் குறித்த சிலபொருள்களின் கண் பரம்பொருள்களின் கலப்பினையறிந்து அதன் வடிவத்தையாண்டு கண்டமுந்தி நிற்றல் வேண்டும். இவ்வாறே படிப்படியாய் எல்லாப்பொருள்களின் கண்ணும் பரம் பொருளினிறைவையும், வடிவையும், கண்டமுந்தி நிற்றற்குரிய சாதகங்களையனுட்டித்து வரல்வேண்டும். யாண்டும் நிறைந்து நிற்கும் பரம்பொருளைக் குறித்த சிலபொருள்களின் கட்காணுதலே துவைதஞானமாம். என்பவே, துவைதஞானமே, அந்வைத ஞானத்தை யுண்டுபண்ணு ஞானமென்றது பெற்றது. இக்கருத்தினையே நாமெடுத்தாளும், பாசுரத்தில், "ஓதரியதுவிதமே யத்வைத ஞானத்தை யுண்டுபண்ணு ஞானமாகும்" என்றருளினர்.

17. எல்லாப் பொருள்களிலும் பரப்பொருளைக் கண்டறிதற்குரிய சாதகங்களையனுட்டித்தல் வேண்டுமெனக் கூறினேம் அச்சாதகங்கள், யாவையென ஆராய்ச்சி செய்வாம் பிரதமத்தின் பரம்பொருளைக், குறித்த பொருளின் கண்ணறிதல் துவைதஞானமென்றும், அதுவே யத்வைத ஞானத்தைத் தருவதாகுமென்றுங் கூறினேம். இனி, பரம்பொருள் நீங்கலாகப் பொருள்கள் ஒவ்வொரு ஜீவனையும் நோக்க, இருதிறத்தனவாக முடிகிறது. தானென்று தனக்குப்புறம் பாயுள்ள பொருட்டொகுதி யொன்று, இவ்விருதிறத்தனவாய் பொருள்களில், புறப்பொருளின் கண்ணே பரம்பொருளினிறைவையும், வடிவையுங் காணுதலே முதற்கட் செய்யற்பாலதாம். அவற்றினும் எவ்வெப்பொருளின்கண், பரம்பொருளின் வடிவம் இயற்கையி

னாலோ, சேர்க்கையினாலோ, அமையப்பெற்றுள்ளதோ, அவற்றின் கண்ணே பரம்பொருளைக் காணுதலே மிகவெளிதாம், யாதானுமோர் பொருளில் பரம்பொருளைக் கண்டு அக்காட்சியிலழுந்தி நிற்றலே பரம்பொருளையதன் கண்வழிபடுதலாகும். என்பவே இயற்கையினாலோ சேர்க்கையினாலோ, பரம்பொருளின் குணாதிசயங்கள் விளங்கப்பெற்ற பொருளின் கண்ணே, முதற்கண் அப்பரம்பொருளைக்கண்டு வழிபடல்வேண்டும். இவ்வழிபாடுகளே ஆலயங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையே சரியை கிரியை வழிபாடுகள். இவ்வழிபாடுகளினின்றுமே, பரம்பொருளைப் புறப்பொருளின் கண்ணறிந்து, அழுந்தி நிற்றற்குரியார். இதில் முற்றினவரே, அப்பொருளைத் தன்கட்கண்டு வழிபடுதற்குரியாராவர் இவ்வழிபாடே யோகவழிபாடாம். இம்மூவகை வழிபாட்டினின்றுமே பரம்பொருளையெல்லாப் பொருள்களின் கட்கண்டும் வழிபடுதற்குரியாராவர். இதுவே ஞானவழிபாடாம். இந்நால்வகை வழிபாடுகளுமே, மேற்குறித்த அத்வைத ஞானத்தைப் பயப்பதாகும். இக்கருத்தினையே நாமெடுத்தாளும் பாசுரத்தில்,

"ஆதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள் போதும்" என்றருளினார்கள்.

18. பரம்பொருளைப்புறப் பொருளின் கண்வழிபட்டு முற்றிய பின்னர், அப்பொருளைத் தன்கட்கண்டும் வழிபடல் வேண்டுமெனக் கூறினோம் அஃதாவது புறப்பொருள்களி லொவ்வொன்றினைப் பரமாகப்பாவித்து வழிபடல் போலத் தன்னையும் பரமாகப்பாவித்து வழிபடல்வேண்டும். அவ்வாறு வழிபடல் புறப்பொருளிற் பரத்தைக் காணுமாபோல தன்னிலுங்காணுவான். புறப்பொருளைப் பரமாகப்பாவித்து வழிபடுவார்க்கு, அப்புறப் பொருள்களினியல்புகளெல்லாம் விளங்காதா யொழிந்து, பரம்பொருளி னியல்புகளே, அப்பொருள்களின் கட்காணுமாபோல, தன்னைப்பரமாகப் பாவித்து வழிபடுவார்க்கும், தன்னியல்புகளெல்லாம் முனைப்பின்றியொடுங்கிப் பரம்பொருளினியல்புகளே தன்மாட்டு விளக்குவதாகும். இதுவே பரோஹம்பாவனை அல்லது சிவோகம்பாவனையெனப்படும். இப்பாவ

னையினாலேயே தன்னியல்புகளியாவுஞ் சிவப்பொருளினியல்புகளாகமாறும். பரத்தினியல்புகளெல்லாம் சிவப்பொருளாகப் பெறுதற்குக் காரணம் அச்சிவப்பொருளின் சுபாவமே. அஃதாவது ஜீவப்பொருள் எதெதைப்பற்றி நின்றதோ அதனியல்பைத்தானடைதற்குரிய சுபாவத்தையுடையது. அஃதாவது பளிங்கின்றன்மையை யுடையது. கருடோகம்பாவனை செய்வான் அக்கருடனுடைய சக்தியையடைவதுபோலச் சிவோகம்பாவனைசெய்வானும், அச்சிவப்பொருளினது. சத்தியையடைவானாவான். ஆனால் கருடோகம்பாவனை செய்வானுக்குக் கருடன் சக்தி முற்றுமெய்தாதுபோலச் சிவோகம் பாவனையினாலும் ஜீவன் சிவத்தினியல்புகளனைத்தையு மெய்தப்பெறான். என்றாலும் தன்னியல்பனைத்துஞ் சிவத்தினியல்பாக மாறப்பெறுவான். இதுவே சிவமாதலெனப்படும். இந்நிலையிலே சிவமொன்றே விளங்கி நிற்குமாதலாலே, யிதுவே அத்வைதஞானமாகும். இக்கருத்தினையே நமது சுவாமிகள்

> "யாதொன்று பாவிக்கநானதுவாதலாலுன்னை நானென்று
> பாவிக்கி லத்துவிதமார்க்க முறலாம்"

என்றருளிச் செய்தனர். எனவே நமது சுவாமிகள் கூறும் அத்வைதமார்க்கத்தில் தத்துவமசிமகா வாக்கியப்பொருளும் அமைந்து கிடக்கின்றது என்பதும் பெற்றது. இவ்விசேஷம் சைவசித்தாந்திகள் கூறும் அத்வைதம் ஒன்றற்கேயுள தென்பதை மாதவச்சிவஞானயோகிகளும் தமது பாஷ்யத்தில் நன்குவிளக்கியுள்ளார்கள். அதற்கேற்பவே, அத்வைத இயல்பு கூறவந்த நமது சுவாமிகள் மகாவாக்கியப் பொருளையுமுடன் சேர்த்து ஓரேபாசுரத்திற் கூறியுள்ளார்கள்.

19. இது காறுங்கூறியபடி ஜீவனியல்பு சிவத்தினியல்பாக மாறுமென்றல் பொருந்துமாயினும், தன்னைச்சிவமாகப் பாவிக்கும் ஜீவர்க்கும் சிவம் அருள் புரிந்து அத்வைத சுகத்தைத் தருமென்றல் எவ்வாறு பொருந்து மென்பதை யாராய்வாம். யார்யார்தன்னை யெவ்வெவ்வாறு சிந்திக்கின்றார்களோ யவ்வவ்வாறு நின்றருள்புரியும் அருட்குணம் சிவத்திற்கும் எந்நாளுமுளது. "ஆரொருவருள் குவாருள்ளத்துள்ளே யவ்வுருவாய் நிற்கின்ற

வருளுந்தோன்றும்'' என்றும் ''கருதுவார் கருதுமுருவமாங்
கங்கை கொண்ட சோளேச்சரத்தானே'' யென்றுந் திராவிட
சுருதிகள் கூறியது மிக்கருத்தினையே. என்பவே தன்னைச்சிவமா
கப்பாவிப்பார்க்கு மச்சிவம் அருள்புரியுமியல்பினதாம். இக்கருத்
தினையே நமது சுவாமிகள் நாமெடுத்தாளும் பாசுரத்தில்

''ஏதுபாவித்திடினுமதுவாகி வந்தருள்செய்
யெந்தைநீ குறையுமுண்டோ'' என்றருளினார்கள்.

20. எனவே ஜீவப்பொருளினியல்பு சிவப்பொருளினியல்
பாக மாறுதற்குக்காரண மிரண்டு. அவையாவன ஜீவப்பொரு
ளின் அதுவதுவாந் தன்மை யொன்று; சிவப்பொருளின் அத்
வைதக்கலப்பொன்று. ஜீவப்பொருட்கு, அதுவது வாந்தன்
மையின்றேல், சிவப்பொருள் அதனோடு அத்வைதமாய்க் கல
ந்து நின்றாலும், அப்பொருளினியல்பு சிவத்தினியல்பாக மாறு
தலின்றாம். அதன் முன்னையியல்பே யெந்நாளுமுளதாய் முத்
திப்பேறென்பது மின்றாம். அதுபோலவே, சிவப்பொருளின்
அத்வைதக் கலப்பின்றேல், ஜீவப்பொருட்கு அதுவது வாந்தன்
மை யிருந்தாலும், அதனியல்பு சிவத்தினியல்பாகமாறுத லெ
ன்றுமில்லை. அது முத்தியடைதலுமில்லை. என்னெனில், சிவப்
பொருளைத்தானாகப்பற்றி நிற்குந்தன்மை ஜீவனுக்கின்றாம். சிவ
மாகத் தன்னைப்பற்றினால் அதனியல்பைப் பெற்றுக்கொள்ளுந்
தன்மை ஜீவனுக்குண்டேயன்றிப் பிறிதில்லை. சிவம் தன்னருள்
விசேஷத்தால், ஜீவனோடத்துவைதமாய்க் கலந்து நிற்கும் என
வே ஜீவனியல்பாகிய அதுவது வாந்தன்மையும் சிவத்தினருட்
டிறயாகிய அத்வைதக் கலப்புமே, ஜீவர்க்கு முத்தியின்பத்தைத்
தருவதாகும். இதுவே அத்வைத முத்தியாம்.

21. இவ்வருள் விசேஷத்தால் ஜீவர்கட்குக் கிடைக்குமனு
பவமே யத்வைதவனுபவமாம். இவ்வனுபவநிலையே சுத்தநிலை.
இந்நிலையே யாராலுஞ்சொல்லவராதநிலை. இக்கருத்தினை நமது
சுவாமிகள் ''அத்துவிதமான அயிக்கிய அனுபவமே சுத்தநிலை
யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே'' யென்றருளியிருக்கின்றார்
கள். எனவே சைவசித்தாந்திகள் தமது அத்வைதம் 'சுத்தாத்

வைதம்' என்பதை யிச்சுவாமிகளும் ஒப்புவதாயிற்று. நமது சுவாமிகள் தமது அத்வைதம், சுத்தாத்வைதம் என்பதை.

"அத்துவிதமான அயிக்கியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ" என்ற பாசுரத்திலுங் காட்டியிருக்கிறார்கள். அன்றியும் நமது சுவாமிகள் தமது அத்வைதம் சுத்தாத்வைத மென்பதும். அவ்வத்வைதம் மெய்கண்ட சுவாமிகளால் விளக்கியருளப்பட்டுள்ள தென்பதும் அதுவே யுண்மை யத்வைத மென்பதும் சைவசித்தாந்திகள் கூறும் அத்வைதமே யதுவாமா மென்பதும் ஏனைச்சமயிகள் கூறுவது, போலியத்வைத மென்பது விளங்கவே

"பொய்கண்டார் காணாப்புனித மெனுமத்வைத
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவு நாளெந்நாளோ"

என்றும் நமது சைவசந்தானகுரவர் சுவாமிகட்கு நமது சுவாமிகளும் தோத்திரங் கூறியுள்ளார்கள்.

22. இது காறும், நமது சுவாமிகளது அத்வைதம் கேவல துவைதமுமல்ல கேவல அத்வைதமுமல்ல வென்றும், அவ்விரண்டின்றன்மைகளும் விரவப்பெற்ற அத்வைத துவைதமென்றும் அதுவே சுருதியுக்தி யனுபவமூன்றற்கும் பொருந்தியதென்றும். நமது சுவாமிகளின் கருத்தின்படி பரஜீவர்கள் பிரிப்பின்றி யிரண்டறக் கலந்துநிற்றலே அத்வைதமென்றும். இவ்வத்வைதம், ஜீவர்களின் பெத்தத்திலும் முத்தியிலுமே யுளதென்றும் என்றாலும் இவ்வத்வைதக் கலப்பினைப் பெத்தத்திலுணராரென்றும், அவ்வுணராமைக்குக் காரணம் ஜீவர்களைப் பந்தித்துள்ள ஆணவமலமே யென்றும், அவ்வாணவம் நீக்கப்பெற்ற முத்தியிலே, ஜீவர்கள் தம்மோடு பரம்பொருளின் அத்வைதக் கலப்பினையுணர்ந்து அதனால் வருஞ்சுகத்தைப் பெறுவாரென்றும், ஜீவர்கள் பரம்பொருளின் அத்வைதக் கலப்பினையுணர்தலே அத்வைத ஞானமென்றும் அவ்வத்வைதஞானம் துவைத வழிபாட்டினாலேயே கிடைக்குமென்றும், இத்துவைத வழிபாடுகள் சரியையாதி வழிபாடுகளென்றும், அவ்வழிபாடுகளிலொன்றே பரோக்ஷ பாவனையென்றும், அப்பரோக்ஷ பாவனையினால் ஜீவனியல்பனைத்தும் பரத்தினியல்பாக மாறப்பெறுமெ

ன்றும் அதுவே சிவமாதலென்றும். அச்சிவமாந்தன்மை, ஜீவனின் அதுவதுவாந் தன்மையினாலும் சிவத்தினத்வைதக் கலப்பினாலுங் கிடைத்ததென்றும். ஜீவன் சிவமான பின்னர் சிவமொன்றனையன்றி வேறொன்றனை யுணராதென்றும் அவ்வுணர்ச்சியே அத்வைத அனுபவமென்றும் அதுவே பரமுத்தியென்றுங் கூறினோம். இதிலுள்ள பிழையிடுகளை யெல்லாம் பொறுத்தருள வேண்டி நமது மெய்கண்ட நாதனருளைப் பிரார்த்திப்போமாக.

"பொய்கண்டார் காணாப்புனித மென்னுமத்வைத
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாளெந்நாளோ."

தாயுமானார் துணை.

V. P. காந்திமதிநாதப்பிள்ளை, **B.A.**,
வக்கீல்,
அம்பாசமுத்திரம்.